

KONGREGACE PRO NAUKU VÍRY
Instrukce *Ad resurgendum cum Christo*
**O POHŘBÍVÁNÍ ZEMŘELÝCH
A UCHOVÁVÁNÍ POPELA V PŘÍPADĚ KREMACE**

Abychom s Kristem vstali z mrtvých, je třeba s Kristem zemřít, je třeba „opustit domov tělesný a odebrat se do domova k Pánu“ (2 Kor 5,8). Instrukcí *Piam et instantem* z 5. 7. 1963 stanovilo tehdejší Svaté oficium, „aby se věrně dodržovala zvyklost pohřbívat mrtvá těla zemřelých“, ale s dodatkem, že kremace „není v protikladu ke křesťanskému náboženství“ a že nemají být odpírány svátosti a pohřební obřady těm, kdo požádali o kremaci, pokud takové rozhodnutí nebylo vedeno „popíráním křesťanských dogmat nebo sektářským duchem či nenávisí ke katolickému náboženství a k církvi“.

Díky Kristu má křesťanská smrt pozitivní význam. V liturgii se církev modlí: „Vždyť život těch, kdo v tebe věří, nezaniká, ale ve smrti se naplňuje, a když se rozpadne naše pozemské obydlí, dostaneme u tebe domov věčný.“ Smrtí se duše odděluje od těla, ale zmrtvýchvstáním Bůh dává neporušitelný život našemu proměněnému tělu a spojí ho s naší duší. I v našich dnech je církev povolána k tomu, aby zvěstovala víru ve zmrtvýchvstání.

Církev se řídí starobyloou křesťanskou tradicí a naléhavě doporučuje, aby těla zesnulých byla pohřbívána na hřbitovech, nebo na jiných svatých místech. Při vzpomínce na Pánovu smrt, pohřeb a zmrtvýchvstání, je uložení do země tou nejvhodnější formou, projevu víry a naděje ve vzkříšení těla.

Pohřbíváním těl věrných zemřelých potvrzuje církev svou víru ve zmrtvýchvstání těla a chce tím zdůraznit vysokou důstojnost lidského těla jakožto integrální součásti osoby, jejíž dějiny tělo sdílí. Nemůže tedy připustit postoje a rituály, které obsahují pomýlené postoje ke smrti, již považují buď za definitivní zneplatnění osoby nebo za okamžik jejího splnutí s matkou přírodou či s vesmírem nebo za jednu etapu procesu reinkarnace anebo definitivní osvobození z „uvěznění“ v těle.

Pohřbívání na hřbitovech a na jiných svatých místech je rovněž vhodnou odpovědí na povinnou úctu a ohled k tělům věrných zemřelých, která se křtem stala chrámy Ducha Svatého a jimiž „jakožto nástroji a nádobami si Duch ušlechtilé posloužil pro vykonání tolikerého dobrého díla“. A konečně, pohřbívání těl věrných zemřelých na hřbitovech a na jiných svatých místech, napomáhá rodinným příslušníkům i celému křesťanskému společenství při vzpomínce na zesnulé a při modlitbě za ně, jakož i při uctívání mučedníků a svatých. Pohřbíváním těl na hřbitovech, v kostelích a v prostorách k tomu uzpůsobených pěstovala křesťanská tradice společenství mezi živými a zesnulými a stavěla se proti tendenci ke skrývání nebo privatizaci smrti a jejího významu pro křesťany.

Tam, kde hygienické, ekonomické nebo sociální podmínky vedou k rozhodnutí pro kremaci, nemá církev doktrinální důvod bránit této praxi: zpopelnění mrtvého těla se nedotýká duše a nebrání Boží všemohoucnosti ve vzkříšení těla, a tedy neobsahuje objektivní popření křesťanské nauky o nesmrtnosti duše a vzkříšení těla.

Církev i nadále upřednostňuje pohřbívání těl, protože tím se zemřelým prokazuje větší úcta; pohřeb žehem však není zakázán, „pokud nebyl zvolen z důvodu odporujících křesťanské nauce.“

Pokud se při rozhodnutí pro kremaci nevyskytují důvody odporující křesťanské nauce, církev slaví pohřební obřady a doprovází pohřeb žehem podle specifických liturgických a pastoračních instrukcí, přičemž dbá na to, aby se vyhnula jakémukoli pohoršení nebo postoji náboženské lhostejnosti.

V případě, že se z legitimních důvodů přistoupí k volbě zpopelnění mrtvého těla, musí popel zesnulého být uložen na posvátném místě, to znamená na hřbitově, anebo v některých případech v kostele.

Už od počátku si křesťané přáli, aby se na jejich zesnulé pamatovalo. Jejich hroby se stávaly místy modlitby, připomínky a meditace. Věrní zemřelí jsou částí církve, společenstvím těch, kteří ještě putují po této zemi, zesnulých v očistci a též blažených v nebi.

Uchovávání popela na posvátném místě je důležité proto, aby zesnulí nebyli zapomenuti příbuznými a křesťanským společenstvím. Tak se též zabrání zapomnění a nedostatku úcty po odchodu první generace, či provádění pověrečných praktik.

Z uvedených důvodů je uchovávání popela v obydlí nepřijatelné. Pouze při výjimečných okolnostech, jež souvisejí s kulturními podmínkami místního charakteru, může ordinář ve shodě s biskupskou konferencí udělit povolení uchovávat popel doma. Avšak popel nemůže být rozdělen mezi různé části rodiny a je třeba vždy zajistit úctu a vhodné podmínky pro jeho uchovávání.

Pro zabránění jakékoli myšlenky panteistického, naturalistického nebo nihilistického charakteru není dovoleno rozptylování popela do vzduchu, na zem nebo do vody či jakkoliv jinak. Není dovoleno ani používání popela mrtvých pro upomínkové účely nebo klenoty a je třeba mít na paměti, že takové postupy nelze ospravedlnit hygienickými, sociálními nebo ekonomickými důvody, jež dovolují kremaci.

V případě, že by zesnulý naléhavě trval na kremaci a rozptýlení svého popela do přírody z důvodu odporujících křesťanské víře, je třeba odmítnout pohřební obřady podle ustanovení práva.

*Řím, sídlo Kongregace pro nauku víry,
15. srpna 2016, Gerhard kard. Müller*